

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1720

Quæst. 219. Quid sit consanguinitas.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73973](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73973)

TITULUS XIII.

De eo, qui cognovit consanguineam uxoris
sux vel sponsæ.

TITULUS XIV.

De consanguinitate & affinitate.

Majoris commoditatis compendiique gratiâ hōs duos Titulos non incongruè con-
jungimus, utpote quorum posterior totam prioris materiam exhaurit, dum in eo agi-
tur de affinitate in tota sua latitudine accepta, quâ complectitur tam eam, quæ contra-
hitur ex copula licita, quàm quæ oritur ex illicita, ac proinde eam quoque, quam
quis contrahit ex eo, quod cognoverit consanguineam uxoris suæ.

CAPUT I.

De Consanguinitate.

Quest. 219. Quid sit consanguinitas.

1. **R**esp. Consanguinitas sic dicta quasi
sanguinis unitas, seu sanguinis com-
munis participatio, communiter tam
à Theo legis, quàm Juristis, defini-
tur ex S. Thom. in 4. d. 40. q. unic. a. 1. quod
sit vinculum seu conjunctio personarum ab eodem
stipite propinquo per carnalem propagationem de-
scendentium. Dicitur primò vinculum: cum
consanguinei, eò quod ex uno sanguine, & ab u-
na radice seu stipite originentur sicut rami ex ar-
bo-
te, naturali quadam animorum conjunctione, nec
non rarè complexionis & morum, imò & corpo-
rum similitudine colligentur.

2. Dicitur secundò: *Ab eodem stipite*, seu pro-
genitore propinquo: ut Pirh. h. 1. n. 1. Sanch. L.
7. d. 50. n. 1. quia à communi stipite nimium re-
moto descendunt, consanguinei vocari non solent,
ne aliàs omnes homines, utpote ab Adamo & Noe-
mo descendentes, consanguinei inter se dicendi
forent. Cujus etiam communis modi loquendi
hæc est ratio; quod licet virtus generativa propen-
sa ad generandum sibi simile in omnibus ab Adamo
descendentibus secundum similitudinem specificam
seu humanam perseveret, non tamen quod ad simi-
litudinem individualem, secundum quam paren-
tes generant prolem sibi similem, eorum imaginem
referentem quod ad corporis, complexionis mo-
rumque habitudinem. Quæ virtus quod magis à
communi stipite per succedentes generationes pro-
greditur, eò magis dicta similitudo & sanguinis
proportio minuitur ac deficit, ut Lsidor. relatus in
c. consang. 35. q. 4. Ac proinde jam, ut bene Pirh.
l. c. ex Cönnick. d. 32. de Sacram. du. 1. n. 1. durat
ac procedit cognatio seu consanguinitas eò usque seu
in ter eos, qui secundum commune hominum ju-
diciū eundem sanguinem participant, eà parti-
cipatione ob diversam commixtionem & distanciam
à primo stipite non nimis deficiente. Quamvis hanc
propinquitatem satis declarari ipso verbo *stipite*,
absque eo, quod *propinquo* addi necesse sit, cen-
seat Castrop. tr. 28. d. 4. p. 7. n. 1.

3. Dicitur tertio: *Per carnalem propagationem*

descendunt: non addendo: *ad ordinariam*; siqui-
dem inter Christum & B. Virginem vera fuit con-
sanguinitas; quia ex uno stipite propinquo descen-
dunt, & ex sanguine Mariæ conceptum & effor-
matum Christi corpus, ministrante illâ totum
id, quod veræ matres naturales subministrant. Sanch.
Pirh. l. cit. non tamen propagatione carnali ordi-
naria, quæ sit concepto semine, ex Mariæ Christus
descendit. Neque etiam addendo cum Covar. in
epu. 2. p. c. 6. §. 6. n. 1. & aliis sequentia: *vel qua-
rum* (intellige personarum) *una ab alia descendit*:
ut vel sic Adam ejusque filii dici possint consangu-
inei, quales aliàs dici non possent, cum non de-
scendant Adam & Seth. ab eodem stipite, etsi hic ab
illo descendat; quia definitur hic consanguinitas,
prout hodie est in usu. Laym. Pirh. l. cit. Brevio-
rem, & ut putat, meliorem definitionem dat Barb.
adh. 1. n. 6. quod sit relatio ratione sanguinis per
naturalem generationem communicati. Pōnit loco
genetis *ad relatio*, ut significet, consanguinitatem
non esse ipsum vinculum, sed causam ipsius vincu-
li, ita ut vinculum sit effectus consanguinitatis,
juxta quod dicit Cicero L. 1. de officiis. Sanguinis
conjunctione devinciti caritate homines. Dicit;
Ratione sanguinis: ad excludendas alias relationes.
Dicit: *Per naturalem generationem*: ut exclu-
dantur collatanei, qui etsi nutriti sint eodem san-
guine, & vel hinc dici possent conjuncti ratione
sanguinis, non tamen consanguinei. Juxta quam
definitionem ut Barb. Eva non fuit consanguinea A-
dami, utpote de cujus costa, non naturaliter, sed
miraculosè fuit efformata. E contra B. Virgo &
Christus fuere consanguinei; cum, ut Barb. ci-
tans D. Thom p. 3. q. 33. a. 4. in corp. generatio
Christi ex parte materiæ per Virginem Matrem ex-
hibita fuit naturalis. Atque ex his vides, etiam
illegitimos & spurios venire nomine consanguineo-
rum, cum spectato jure naturali, etiam illi ex com-
muni illis ac legitimis sanguine descendant; ad quæ,
ut Corrad. in pr. dispens. L. 7. c. 1. n. 6. quod ad ma-
trimonii impedimentum & dispensationem nullum
faciendum inter eos discrimen.

Quest.